

самоврядної влади, що ставить у пріоритет права та свободи людини і громадянина перед інтересами органів місцевого самоврядування. Їх зв'язок полягає в тому, що це завжди процеси, що йдуть бік о бік, та відсутність одного означає відсутність іншого.

Список використаних джерел:

1. Орловський О. С. Муніципалізм як складова конституціоналізму [Електронний ресурс] / О. С. Орловський // Актуальні проблеми держави і права. – 2014. – Режим доступу: <http://www.apdp.in.ua/v71/02.pdf>.
2. Батанов О. В. Сучасний муніципалізм в Україні: гуманістичні засади становлення та розвитку [Електронний ресурс] / О. В. Батанов. – 2010. – Режим доступу: <http://vuzlib.com/content/view/2341/54/>.
3. Баймуратов М.О. Публічна самоврядна (муніципальна) влада в Україні: методологічні підходи до визначення основних ознак / М. О. Баймуратов // Публічне право. – 2011. – № 2. – С. 4–11.

Науковий керівник: к.ю.н., асистент Средницька І.Ю.

Тавакалян Маріам Боріківна

студентка V курсу

Інституту кримінальної юстиції

Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОВІ ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ПРИНЦИПУ СУБСИДІАРНОСТІ В ПРОЦЕСІ РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Однією з актуальних проблем конституційного реформування в Україні стає місцеве самоврядування як принципово нова система організації публічної влади на місцях. Адже після набуття Україною незалежності особливого значення набуло визнання державою місцевого самоврядування. Головними принципами проведення сучасних реформ проголошується децентралізація публічної влади та субсидіарність у наданні публічних послуг. Ідея субсидіарності споріднена децентралізації. Цей принцип став частиною права Європейського Союзу як один з основних механізмів стримування надмірної централізації.

Проблемні питання правового забезпечення децентралізації влади в Україні стали предметом розгляду багатьох відомих українських дослідників, серед яких варто відзначити О. Батанова, В. Борденюка,

Ю. Ключковського, В. Колісника, І. Коліушка, А. Колодія, П. Любченка, О. Скакун, О. Скрипнюка, М. Хавронюка, Ю. Шемшученка та ін.

Як вірно зазначає М. Кушнір, Європейська хартія місцевого самоврядування від 15.10.1985 р. є одним із джерел муніципального права європейських держав, в основу якого покладено класичний принцип субсидіарності, відповідно до якого саме на нижчих рівнях управління потрібно вирішувати ті питання місцевого значення, які не мають сенсу передавати на вищий рівень управління. Насамперед йдеться про зведення ролі держави до необхідного мінімуму, обмеження бюрократичного тиску [5].

Інакше кажучи, реалізація принципу субсидіарності передбачає, що всі проблеми, які можуть ефективно вирішуватися на місцях, повинні перебувати в компетенції муніципальних органів як найбільш близьких до населення тобто механізм управління суспільством має будуватися «знизу вгору». Лише в разі відсутності такої можливості вирішення відповідних проблем має передаватися в компетенцію вищих (і більш віддалених від громадян) рівнів влади. Таким чином, кожен вищестоящий рівень влади є допоміжним (субсидіарним) по відношенню до нижчому і вирішує ті завдання, з якими він може впоратися найбільш ефективним чином [4].

Треба відмітити, що відповідно до ч.1 ст. 9 Конституції України та ч. 1 ст. 19 Закону України «Про міжнародні договори України» чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Таким чином, де-юре принцип субсидіарності закріплений у правовій системі України, оскільки, Європейська хартія місцевого самоврядування є частиною українського законодавства. Ст. 143 Конституції України, ст. ст. 26-39, 41, 43, 52 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 р. визначають повноваження існуючих в Україні органів місцевого самоврядування. У ст. 4 зазначеного Закону викладені основні принципи місцевого самоврядування. Проте, жоден із зазначених правових актів не містить положень, які б розкривали зміст принципу субсидіарності [1; 2; 3].

Отже, для впровадження принципу субсидіарності в Україні, по-перше, важливо чітко визначити статус територіальної громади під час внесення змін до Конституції України, що в свою чергу дасть змогу у повній мірі забезпечити принцип субсидіарності місцевого самоврядування. По-друге, необхідність чіткого визначення вказаного принципу, а також можливу фіксацію розподілу компетенції різних рівнів місцевого самоврядування безпосередньо у тексті Конституції України.

Таким чином, принцип субсидіарності виступає системоутворювальним принципом, який за створення належних умов дає змогу формувати власну дієву модель місцевого самоврядування та розв'язувати проблеми взаємодії

між державою, територіальними громадами та органами місцевого самоврядування. Утвердження зазначеного принципу є один із ключових етапів приведення місцевого самоврядування України у відповідність до європейських стандартів.

Список використаних джерел:

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // ВВР. – 1996. – № 30. – Ст. 9.
2. Європейська хартія місцевого самоврядування [Електронний ресурс] // Хартія Ради Європи від 15 жовтня 1985 р. – Режим доступу: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_036.
3. Про міжнародні договори України: Закон України від 29.06.2004 № 1906-IV-ВР // ВВР. – 2004. – № 50. – Ст. 19.
4. Кашкин С. Ю. Право Европейского Союза. Общая часть [Електронний ресурс] / С. Ю. Кашкин. – Режим доступу: <http://qoo.by/2Rcx>.
5. Кушнір М. Стан правової реалізації Україною Європейської хартії місцевого самоврядування [Електронний ресурс] / М. Кушнір // Відділ стратегій управління регіональним розвитком. – Режим доступу: <http://qoo.by/2Rcy>.

Науковий керівник: к.ю.н., асистент Средницька І.Ю.

Трушкіна Анна Дмитрівна

студентка I курсу

факультету міжнародно-правових відносин

Національного університету «Одеська юридична академія»

ПРАВОТВОРЧІСТЬ В УМОВАХ СУЧАСНОСТІ

Правотворчість – організаційно оформлена процедурна діяльність держави або народу, спрямована на вдосконалення чинного законодавства шляхом запровадження нових, зміну чи скасування вже існуючих норм права, пристосування його до потреб суспільства на сучасному рівні його розвитку. Правотворчість складається з законотворчості, народної, судової, муніципальної, локальної, договірної та звичаєвої правотворчості, міжнародної й інтегративної правотворчості, підзаконної правотворчості органів законодавчої та виконавчої влади та контрольно-наглядових органів [1, с. 96].

Беручи до уваги факт взаємозалежності держави і права, зрозуміло, що становище держави, її історичний розвиток та встановлені цілі